

Божій слѣззалъ отъ небето зарадъ да покачи насъ тамъ на небето.

Небето—тока блаженно жилище на безплатныѣ дѣхове и бѣдното наше вѣчно жилище, този невидимъ, дѣховный, мѣръ,—тѣй небе, казвамъ, по напрѣдъ твърдѣ малко было извѣстно на хората. О! Бдното само незнаеніе до колко убійственно было въ насъ и мѣчително! Въ скърбны, минѣты, въ нещастни часове кадѣ щѣхъмы да прѣлантамы съ дѣшата си? На смъртныа си часъ въ минѣтата на раздѣланіето ни отъ свѣта, дѣ щѣхъмы да намѣрвамы ѹтѣха? И какъ бы былъ живота ни, който са свършва безъ да са повърне? По-добрѣ въ никакъ да не живѣймы. И за какво бы были радоститѣ ни, които на вынѣгы си са изгѣбватъ? По-добрѣ въ никакъ да не са радвамы.—Сега, слыш.. таквымы мысли немогѣтъ и не трѣва да ны безпокоѣтъ. Сега за насъ има небе—страна за отрада и ѹтѣха, гдѣто често отъ мѣрскытѣ сѣеты прѣлантамы да си отдѣхнемъ съ дѣшата си поне, да ѹспокоимъ сърдцето си; сега има за насъ вѣченъ животъ, дѣто нѣкога ще живѣемъ отъ ново животъ. безъ да сме раздѣлены отъ всичко което е толкози скѣпо и обычно на сърдцето ни.

Но кой ни каза за това? Кой ни каза че има вѣченъ животъ? Исѣсъ Христосъ, Божій. Дрѣгымъ не выхъмы, повѣрвали, но на Него неможемъ да не повѣрвамы; защото Той, Самъ си е слѣззалъ отъ Небето; Дрѣгы насъ не-